

Pravo na razliku

Nisu Crkve zbog zakona, nego zakon zbog crkava. Odnosno, tako bi barem trebalo biti, ali čini se da baš i nije. Jer, neke se male vjerske zajednice u Hrvatskoj sve glasnije žale da ih zakon tj. zakonodavac ne prepoznaje. Točnije, ni da baš ima dobre volje prepoznati ih i s njima sklopiti ugovor. Radi se, kao što je poznato o reformiranim crkvama, s kojima država ne želi ugovoriti odnose kao što je to učinila s većinom vjerskih zajednica. Za što, čini se, racionalnog razloga nema. Jer, kako država tvrdi, već je sklopljen ugovor s reformiranim denominacijama, a to što su se one odvojile od njih njihova je stvar. Država naravno, niti može, a niti smije ulaziti u interne crkvene odnose, kanonske regule i teološke odrednice neke vjerske zajednice, pa tako ne može suditi niti o spajanjima tj. razdvajanjima nekih od njih. To više što su upravo brojne diobe jedan od znakova prepoznatljivosti mnogih reformacijskih crkava diljem svijeta. Štoviše, česta pojava da nakon ispostave neke reformirane kršćanske zajednice dio članstva ostane u njoj, dok drugi, prosvjetljen nekom novom spoznajom, odlazi i osniva neku novu crkvu. Kakve su među njima eshatološke razlike, što naučava nova, a što stara, državu ne treba zanimati. Baš kao što je ne treba zanimati ni brojnost članstva neke zajednice, ni njezina tkz povijesnost. Zakon o pravnom položaju vjerskih zajednica u tom je smislu samo trebao ojačati one vjerske slobode koje su zajamčene Ustavom i to svima bez razlike. Jer upravo inzistirajući na poštivanju te različitosti može steći one argumente koji joj se među ostalim, negiraju kod ulaska u EU. A to je poštivanje manjina, bez obzira jesu li vjerske ili nacionalne jer naprosto je riječ o našim ljudima, građanima Republike Hrvatske.

(Jutarnji list 12.03.2005.)